

Vážená smútiaca rodina

vážené smútočné zhromaždenie, vzácní hostia, sestry a bratia.

V minulosti preslávili mesto Ružomberok významné osobnosti Slovenského národa, ako napríklad Andrej Hlinka, alebo Vendelín Javorka. Dnes k týmto osobnostiam rozhodne patrí aj syn poľského národa, emeritný rektor Katolíckej univerzity v Ružomberku prof. Tadeusz Zasepa, ktorý si Slovensko a Slovákov zamiloval. A keďže som patril medzi jeho prvých študentov, prišiel som sa mu za to poďakovať.

Pred novembrom 1989 nemohli študovať mnohí moji spolužiaci. Či už z politických, alebo náboženských dôvodov. Na Slovensku chýbali katolícki žurnalisti, a tak vytvorenie pobočky Katolíckej univerzity v Lubline na pôde Trnavskej univerzity sme mi študenti uvítali s nadšením. Svedčilo o tom nielen preplnené auditórium, ale aj interaktívny vzťah medzi nami a našimi pedagógmi. Mesiac, čo mesiac merali profesori takmer 800 km-ovú vzdialenosť z poľského Lublína do Trnavy, aby nám mohli odovzdávať svoje bohaté skúsenosti.

Pána profesora Zasepu som tak po prvý krát stretol pred 19-timi rokmi. A hneď na prvej hodine nám predviedol lastovičku. Stál na jednej nohe, aby ilustroval, ako funguje mediálna propaganda. Vybuchli sme do smiechu, a odvtedy sme sa tešili na každú jeho hodinu. Lebo náš pán profesor si cez smiech postupne získal aj toho posledného v triede. Keď sme sa ale prestali smiať, náhle zmenil tón a začal hovoriť vážne. Prednášal o rodine, o jej úlohe v spoločnosti. Hovoril o nástrahách internetu, mediálnej gramotnosti, novinárskej etike, o ľudskej dôstojnosti, o poslaní človeka, o jeho mieste vo svete, o vzťahu k Bohu, k Cirkvi či k národu. Hymnickú pieseň „Slovensko moje, otcina moja, krásna si ako raj,“ sme spievali po každej jeho prednáške.

Vážené smútočné zhromaždenie, dnes sa lúčime s človekom, ktorému Boh zjavil múdrosť starca, aby ho predurčil na veľké veci. Lúčime sa s kňazom, profesorom Katolíckej univerzity v Lubline, zakladateľom a rektorom Lublinskej školy pre katolíckych podnikateľov, žiakom a neskôr kolegom sv. pápeža Jána Pavla II., teológom, filozofom, veľkým humanistom na poli médií, držiteľom ocenia Muž roka, kandidátom na Nobelovu cenu mieru, emeritným rektorom a človekom, ktorý žil krátko, ale dôsledne.

Nám študentom vedel ochotne poradiť a odrazu sa cítíme bezradní. Možno tak bezradní, ako sa cítili apoštoli tesne po Ježišovej smrti. Pre každý prípad som si vo svojom mobile aj naďalej ponechal jeho telefónne číslo. Lebo...lebo som sa rozhodol, že mu občas zavolám.

„Ak zostanete v mojom slove, ste naozaj moji učeníci. Spoznáte pravdu a pravda vás oslobodí.“ (Ján 8:31, 32) A tieto slová sú v mnohom príznačné aj pre dnešnú dobu. Lebo pravda má rôzne odtiene a v tejto dobe je nesmierne ťažké byť prorokom. Lebo dni prorokov sú spočítané. Pán profesor Zasepa pravdu bránil a právo si ctil. A hoci bol šľachtického pôvodu, zomrel v skromnosti tak, ako zomierajú svätí ľudia. Aj my veriaci sme sa museli niekedy červenať. Najmä keď upozorňoval na nekalé praktiky. Na konanie v rozpore s dobrými mravmi. Bolo mi ľúto, že sa verejne musel domáhať práva, či spravodlivosti. A to zo strany tých, čo právo nerešpektovali. A keď bolo potrebné zastať sa ho, mlčali sme. Lebo...lebo neboli sme si istí, čo je to naozaj tak ako hovorí. A veru, našli sa aj takí, čo tvrdili, že „Lístok sa bez vetra nepohne“. Tak ako sv. Pavol v liste Timotejovi napísal: **„Odvrátiť sluch od pravdy a obrátiť sa k bájkam.“** Pravda Vás vyslobodí, povedal Ježiš svojim učeníkom. A veru v kritickéj chvíli nás veriacich zahanbovali tí, ktorí sa nikdy na vieru, či morálku neodvolávali. Ale v súlade s právom a so svedomím mu vyjadrili hlasnú podporu. Nakoniec aj dnešná rozlúčka je toho príkladom. Boh dopustí, ale neodpustí. Za vernosť pravde ho Boh štedro odmenil. Daroval mu slobodu až po hrob.

Pri jednej mojej návšteve, keď bol napojený na hadičky a pripútaný na lôžko mi povedal: **„Na nikoho sa nehnevám, Bohu za vás, ďakujem, lebo toľko lásky, koľko som dostal od vás Slovákov, si ani nezaslúžim.“**

Preto mi dovoľte, aby som sa v mene študentov pána profesora poďakoval za starostlivosť o neho. Najmä Vám, ktorí ste sa dennodenne o neho starali. Úmyselne Vás nechcem menovať, aby ste neprišli o odmenu v nebi. Pána profesora navštevovali ľudia veriaci aj neveriaci, biskupi, kňazi, rehoľníci a rehoľníčky, významní aj obyčajní ľudia. Lásku mu splácali láskou. A on sa za každého intenzívne modlil. Do týchto modlitieb zapájal aj sestry karmelitánky v Poľsku. A viem aj to, že mnohé jeho modlitby boli vypočuté.

Jeho veľkosť najviac vystihujú slová, ktoré sám vyslovil. Preto mi dovoľte, aby som Vám vyrozprával príbeh, ktorý ho charakterizuje. V roku 1997 mal pán profesor cestovať lietadlom z Chicaga do Los Angeles. Jeho spolucestujúci, otec Krompiec, držal v rukách zakúpené letenky. Ešte v hoteli, tesne pred odletom sa rozhodol, že naposledy navštívi hotelovú knižnicu.... Letenky omylom vložil do jednej z kníh, ktorú držal v ruke. Až cestou na letisko si uvedomili, že tú knihu omylom vložil do knižnice. Aj s letenkami. Namrzení sa museli vrátiť späť do hotela, ale bolo už neskoro. Lietadlo zmeškali. Ustarostený rektor Krompiec si sadol do kresla a zapol televízor. Ďalej už budem citovať slová pána profesora:

„Lietadlu, ktoré letelo z Chicaga do Los Angeles, v ktorom sme mali práve sedieť, sa odtrhol motor. Spadlo na parkovisko kontajnerov a začalo horieť. Zhorelo v ňom 273 ľudí. My dvaja sme sa zachránili. Dalo by sa povedať, že je to vrcholné sebecko, že iba dvaja ľudia sa zachránili a 273 ľudí zahynulo. Vlastne teraz, keď sa nad tým zamýšľam, Pán Boh mal pre nás nejaký plán. Dnes vidím obrovský zmysel toho všetkého. Dnes, keď sme skončili s výstavbou budovy Kolégia Jána Pavla II., to bol hlavný náš plán, hlavný cieľ našich ciest po USA, Kanade, zhromaždiť finančné prostriedky. Keď dnes v tomto kolégiu študuje osemnásťtisíc našich študentov, z toho sedemsto ľudí z postkomunistických krajín, ktorí budú nositeľmi ducha Jána Pavla II. do svojich krajín. Teraz začínam chápať, aký zmysel mala táto záchrana. Vlastne dá sa povedať, že teraz žijem vďaka požičanému životu. Lebo som prekonal operáciu srdca, mám 4 bypasy, prežil som okamih umierania. No a tú udalosť spojenú s lietadlom. To všetko definuje môj život. Že vlastne on je iba prepožičaný. Obetovaný Pánu Bohu a je potrebné sa jednoducho spaľovať. Aj tak, to všetko, čo som mal prežiť, som už prežil. Teraz mi ostáva iba slúžiť. Slúžiť a robiť toľko, koľko je to možné, aby som mohol ľuďom pomôcť. Aby na svete bolo lepšie, aby bolo lepšie v Poľsku, na Slovensku, v Európe. Všade, kde sa len dá. Aby bolo lepšie.“

„Hej, mám otčinu ja ešte inú, kde večne vládne môj Boh a Pán“.

Bratia Poliáci, odkážte Vášmu národu, že dnes sme sa v Ružomberku rozlúčili s veľkým synom poľského národa, ktorý pre lásku k Slovensku žil a pre lásku k Slovákom aj zomrel. Nech odpočíva v pokoji.

dodatok:

V čase komunistického režimu profesor Tadeusz Zasepa spolu s vtedajším rektorom KULu, navštívili vplyvného amerického podnikateľa slovenského pôvodu Boleslava Romana, a to s prosbou o podporu výstavby Katolíckej univerzity v Lubline. Boleslav Roman poskytol univerzite žiadanú pomoc s podmienkou, že ak sa vyskytne príležitosť, budú môcť na poľskej univerzite študovať aj slovenskí študenti. Po páde komunistického režimu zásluhou profesora Zasepu mesiac čo mesiac, prekonávali poľskí profesori takmer 800 kilometrovú vzdialenosť, aby odovzdali slovenským študentom svoje vedomosti.

Pred dvomi rokmi organizoval ÚPN konferenciu o Svetovom kongrese Slovákov. Konferenciu navštívila aj dcéra pána Boleslava Romana, pani Anna. Povedal som jej, že som jeden z tých študentov, ktorí vďaka podpore jej otecka mohli študovať v poľskom Lubline. A v mene pána profesora Tadeusza Zasepu jej za to ďakujem. V tej chvíli som videl, ako sa jej od dojatia po líkach rozkotúľali dve veľké slzy.

Pán rektor, za vašu pomoc Vám ďakujeme.